

Normalització esportiva

El València CF ha de ser una entitat capdavantera en la vertebració del país i en la recuperació de la dignitat de la seua llengua i cultura. Ha de poder ser un referent per a la joventut, sense estúpids localismes o antibarcelonismes. Als Països Catalans hi ha lloc per a més d'un club i no és bo que cap d'ells monopolitze res. I si el València al final és campió de Lliga, ho celebrarem tots.

Bufen vents de renovació al València CF. El club esportiu més important del País Valencià viu una transformació interna sense precedents, tant esportiva com d'imatge i transcendència social, de la mà del seu nou president, Francesc Roig. En primer lloc, cal destacar uns primers passos en la normalització lingüística del València CF. Roig ja va sorprendre més d'un en fer la campanya electoral en català (tot i que s'entestà a posar "campeó" enlloc del correcte "campió") i ho argumentà tantes vegades com calgué dient que el club havia d'adoptar la llengua del país on estava immers. Un cop elegit president, ha decidit de traduir la retolació interna de les instal·lacions i fer servir el català en la megafonia de l'estadi. Cap d'aquestes mesures no ha provocat protestes entre els seguidors i socis valencianistes (aquest és un dels arguments que més fan servir els qui hi estan en contra: "la gent protestarà", diuen, per amagar el seu menyspreu), com tampoc va xiular ningú quan Roig féu el seu discurs de benvinguda, el dia de la presentació oficial de l'equip, íntegrament en valencià. No podem deixar d'aplaudir aquests esforços, perquè en les últimes dècades, a nivell lingüístic, el València CF semblava un club de la Meseta més que no pas de l'Horta.

D'altra banda, una de les premises de l'estratègia dissenyada pel nou president és la de fer que el club siga vist com una entitat de tots els valencians, sense decantament cap a cap sector social o opció política. És cert que dins la junta que Roig presideix hi ha alguns homes vinculats clarament a Unió Valenciana i que molt sovint ell mateix impregna el seu discurs d'un fervor desmesurat cap a "tot el que és valencià", en una línia populista que té semblances a la dels regionalistes. Però el president ha reclamat un pluralisme real a la llotja de l'estadi i insisteix a fer-hi anar tot l'espectre polític valencià.

Una altra de les prioritats de Roig, molt ben acollida en el món de l'esport, ha estat la d'obrir-se i col·laborar molt més amb els altres clubs de les comarques valencianes, als quals fins aleshores el València havia donat l'esquena. Aquesta política pot ser beneficiosa per als clubs que ara són a segona divisió però que tenen tradició i afany per fer el salt a primera, com és el cas del Vila-real, l'Hèrcules d'Alacant o el Castelló. I de pas, ajuda a vertebrar el país, ja que el club de la capital no serà vist com un enemic sinó com un aliat. Aquesta és una de les coses que sempre se li ha retret al Barça respecte als altres equips del Principat, sense que en els últims anys haja millorat gaire.

I parlant del Barça, cal destacar el bon clima

de relacions que hi ha ara entre el València i el Barcelona, després d'uns anys en què aquest estigué força deteriorat, sobretot per factors extraesportius. L'amistat personal entre Roig i Núñez (aquest estiu s'han trobat a Mallorca mentre eren de vacances) és només un símbol més d'aquesta "lluna de mel" que va començar l'última jornada de la Lliga passada, quan l'empat del València amb el Deportivo a la Corunya va permetre al Barça proclamar-se campió. La participació de tots dos equips al Torneig Taronja i al Gamper ha segellat una sana amistat-rivalitat sobre el camp i fora d'ell. Els dos principals clubs del nostre país han de ser rivals acèrrims damunt la gespa -i és bo que ho siguen-, però no tenen per què ser enemics fora d'ella.

Podríem encara citar altres detalls, com el canvi de nom de l'estadi, per passar a dir-se com sempre l'ha anomenat la gent (camp del Mestalla) o la recuperació de les mitges negres a l'uniforme de l'equip. Tot això sembla coincidir -potser per casualitat, potser perquè comença a donar fruits una planificació arrancada a mitjan temporada anterior- amb un reforçament del potencial esportiu del València, fins al punt que ja es parla d'un ferm aspirant al títol de Lliga. És prematur encara fer afirmacions d'aquesta mena -d'aspirants sempre n'hi ha molts, de campió només un cada any-, però en tot cas el camí escollit sembla l'adequat per tenir un equip de gran qualitat futbolística. Si ciutats com la Corunya, Bilbao, Saragossa o Sant Sebastià tenen equips que han guanyat o han estat a punt de guanyar la Lliga, per què no el pot tenir València? Res pot ser més apassionant per a nosaltres, ciutadans d'aquest país allargassat i complex, que un frec a frec entre el Barça i el València per a disputar-se el títol, deixant enrere Madrid i companyia.

Sense que això implique menystenir el que el Barça representa i la tasca tan important que fa encara per la recuperació nacional d'una punta a l'altra del país, potser ja seria l'hora que el València ocupara el lloc que li pertoca en la societat valenciana, com ha sabut fer el Mallorca en el seu àmbit, tot i que a una escala menor, ja que el seu pas per primera divisió ha estat molt intermitent. El València CF ha de ser una entitat capdavantera en la vertebració del país i en la recuperació de la dignitat de la seua llengua i cultura. Ha de poder ser un referent per a la joventut, sense estúpids localismes o antibarcelonismes. Als Països Catalans hi ha lloc per a més d'un club i no és bo que cap d'ells monopolitze res. I si el València al final és campió de Lliga, ho celebrarem tots.